לעולם כרבי ישמעאל והכי קאמר את אביה

ברשות אביה בשריפה ואת חמיה מחמיה

בסקילה וכל אדם בחנק אמר רבא מאי

שנא או אידי ואידי ממש או אידי ואידי

רשות אלא אמר רבא לעולם כר"ש וקסבר

ר"א נשואה כארוסה מה ארוסה חד דרגא

מסקינן לה מסקילה לשריפה אף נשואה

חד דרגא מסקינן לה מחנק לסקילה מתקיף

לה ר' חנינא הא אידי ואידי ר"ש בשריפה

קאמר אלא אמר רבינא לעולם כרבנן

ואיפוך את אביה בסקילה ואת חמיה בשריפה

והאי דקאמר את אביה סירכא בעלמא

נקט: אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה

אמר רב הלכה כדשלח רבין משמיה דרבי

יוסי ברבי חנינא אמר רב יוסף הלכתא

קדשים לא ליתני הלכתא למשיחא אלא

ידרוש וקבל שכר הכא נמי דרוש וקבל שכר

הכי קאמרי הלכתא למה לי סוגיא דשמעתא

הלכה קאמר מאי רבי ישמעאל דתניא יובת

[איש] כהן כי תחל לזנות בנערה והיא ארוםה

ארוםה ארום בנער' והיא ארוםה או

אינו אלא אפי' נשואה ת"ל יאיש אשר ינאף

את אשת רעהו מות יומת הנואף והנואפת

הכל היו בכלל הנואף והנואפת הוציא הכתוב

בת ישראל בסקילה ובת כהן בשריפה מה

כשהוציא הכתוב את בת ישראל לסקילה

ארוםה ולא נשואה אף כשהוציא הכתוב

בת כהן לשריפה ארוסה ולא נשואה זוממיה

ובועלה בכלל יועשיתם לו כאשר זמם

וגו' בועלה מאי כאשר זמם איכא אלא

"זוממיה בכלל מיתת בועלה משום שנאמר

ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו יולא לאחותו דברי רבי ישמעאל ר"ע אומר אחת

ארוםה ואחת נשואה יצאת לשריפה יכול

אפילו פנויה נאמר כאן יאביה ונאמר להלן

א) זבחים מה., ב) [שם לקמן עא. סוטה מד.], ג) [לקמן ל.], ד) [ענין וי"ו

להדרים יומל מה. וש"נו. ה) [עיין תוספות יבמות סח: ד"ה כמאן], ו) [ל"ל

מהסן, ז) נוהוליא רש"שן,

מיסטן, זי ניסופים לע ען, מי [בועלה הן רש"ע], עי [ל"ל בפרק], יי [ל"ל

יוסי], ל) [שיהיו כולס לדיקים כ"כ תוספות ישנים

בפ"ק דיומא יג. ד"ה

הלכהן, ל) גי׳ רש״א הכא,

גרס בכאן וי"ל,

רבינו חננאל

אמר רב נחמן אמר רבה אמו דב נוזמן אמו דבו. בר אבוה אמר רב הלכתא כדשלח רבין משמא דר׳ יוסי ברבי חנינא ומתמה כלומר דיני נפשות עכשיו מעתה שחיטת קדשים נמי להקריב בו קדשים אלא דרוש וקבל שכר הכי נמי דרוש וקבל שכר ואסיקי סוגיא דשמעתא הלכה כוותיה קאמרינן מאי ר׳ ישמעאל דאמרינן מא׳ די ולא כר׳ ישמעאל דתניא בת כהן כי תחל לזנות בנערה ארוסה הכתוב מדבר דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר אחת ארוסה ואחת נשואה יצאת לשרפה יכול אפילו פנויה כו׳ עד א״ל רבי עקיבא אני דורש כלומר היה לו לומר בת כהן כי תחל לזנות למה אמר ובת כהן לא הוסיף ו' אלא . לרבות אחת ארוסה ואחת ישואה לשרפה א״ל ר׳ ישמעאל וכי מפני שאתה דורש בת ובת נוציא נשואה בת כהן לשרפה אם ובת משמע להביא הנשואה אפי׳ פנויה בת ואסיק׳ בעינן זנות עם זיקת הבעל ומייתי לה בת ובת וזו השמועה עוד ביבמות פ׳ [אלמנה לכה״ג (דף סח:)] ור׳ ישמעאל האי בת ובת מאי

סירבא נקש. פ״ה והא דקאמר את אביה ולא נקט לשון ארוסה ולשון נשואה סירכא נקט וקשה דבכל הספרים כתיב והא

דקאמר את אביה בשריפה ויש לומר דנותן טעם במה טעה התנא

דהרא דכחיב את אביה היא מחללת באש תשרף ומיהו קשה דלא יהיב טעמא אלא אמאי נקט את אביה בשריפה אבל בכלתו לא יהיב טעמא וי"ל דהא דקתני את אביה בשריפה סירכא נקט משום דבעלמא בתו בשריפה וכלתו בסקילה:

הלכתא למשיחא. נפרק נ״ש

בזבחים (מה.) פריך נמי הכי והא דפסקינן הלכה כר' יוסי ט (במשנת) י' יוחסין (קדושין דף עב:) דעתידי׳ ממורים ליטהר נ״מ בזה״ז שלא להתרחק ממשפחות שאינן ידועות דבממזר שאינו ידוע מיירי ובפ"ק דיומא (ד' יג. ושם) דפסקו כרבי יוסי ראשון חוזר לעבודתו נ"מ לנשיא או פרנס שנחמנה על הליבור ועבר מחמת האונס מיהו בס"פ התכלת (מנחות נב. ושם) קשה לפסק ר' יוחנן כאבא יי (שאול) בן דוסאי ונראה דרב יוסף פריך דוקא הכי הכא ובפ׳ ב״ש (זבחים ד' מה.) והר"ר חיים פירש דלא פריך אלא היכא דאיכא תרתי שהוא למשיחא וגם עושה איסורא כיון דליכא נפקותא אלא על ידי איסור אין לפסוק הלכה ס למשיחא ונ"ל דלא פריך אלא 0 היכי דלא נ״מ אלא ליישב לישני דשמעתין כדמסיק אבל הנך יש נפקותא איסור והיתר אף על גב דהוי למשיחאש:

לאחין ולא לאחותו. מימה מ״ל מדכתיב היא ולא בועלה היא ולא זוממיה וי"ל דאי מהיא לחודא לא הוה ממעטינן זוממים משום דבעינן כאשר זמם קמ"ל לאחיו ולא לאחותו ואי מהתם ה"א ה"מ היכא

:דמעידין נמי על הבועל ורבי ישמעאל סבר מדקא"ל בת ובת בו'. וא"ת היכי ס"ד דהדר ביה דאם כן בת ובת למה ליה 0 דהא לא אתא בת ובת אלא לאפוקי מג"ש וי"ל דלא תימא דוקא ארוסה מדינא דלעיל דמה כשהוליא בת ישראל לסקילה ארוסה ולא נשואה:

יאביה מה להלן זנות עם זיקת הבעל אף כאן זנות עם זיקת הבעל א"ל ר' ישמעאל אי מה להלן נערה והיא ארוסה אף כאן נערה ההיא והיא ארוסה א"ל ר"ע ישמעאל אחי יבת סובת אני דורש א"ל וכי מפני שאתה דורש בת ובת נוציא זו לשריפה אם משמע להביא את הנשואה הביא את הפנויה ואם משמע להוציא את הפנויה הוציא את הנשואה ור"ע אהני גזירה שוה למעומי פנויה ואהני בת ובת לרבות את הנשואה ורבי ישמעאל סבר מדקאמר ליה בת ובת ש"מ הדר ביה מגזירה שוה ∘ור' ישמעאל האי בת ובת מאי דריש ביה מיבעי ליה לכדתני אבוהי דשמואל בר אבין לפי שמצינו שחלק הכתוב בזכרים בין תמימים לבעלי מומין יכול נחלוק בבנותיהן ת"ל בת ובת ורבי עקיבא ממוהם מקריבים והיו קדש נפקא ור' ישמעאל אי מההיא הוה אמינא ה"מ אינהו אבל בנותיהן לא קמ"ל ורבי ישמעאל

כדינו נדונין ולא כדינה: אחת ארוסה ואחת נשואה. דקרא סתמא כתיב: אמר לו רבי ישמעאל. הואיל ודורש אתה גזירה שוה דרוש נמי הא דבארוסה משתעי: בת ובת. וי"ו יתירה לרבות הנשואה: נוליא זו בשריפה. ונחמיר עליה ממיתה המפורשת בה דהוי חנק דאם משמע גזירה שוה להביא את הנשואה הביא נמי את הפנויה ואם משמע להוליא פנויה הוליא וכו׳: **ורבי ישמעאל.** דפריך ליה אם משמע וכו׳ לא ידע דעתיה דרבי עקיבא והוה סבירא ליה מדמהדר ליה בת ובת אני דורש שמע מינה דרבי עקיבא הדר ביה מגזירה שוה והכי קאמר ישמעאל אחי אין אני דורש גזירה שוה זו דאתא בת ובת ואפקה והכי קאמר ליה אם כן למעוטי פנויה מנא לך: בוכרים. בכהנים: בין המימים לבעלי מומין. לענין עבודה יכול אף בנות בעלי מומין יצאו מכלל קדושתן ויהיה דינם כבנות ישראל אם זונו: והיו קדש. לרבות אף בעלי מומין לקדושה: הני מילי. דנפקי שאף בעלי מומין בקדושתן מוהיו קדש: אינהו. הכהנים עצמן נתרבו לקדושה שלא תאמר הואיל ופסולין לעבודה יהיו מותרין לטמא למתים: ור' ישמעאל. דנפקא ליה במה מצינו ולא איצטריך ג"ש:

לעולם רבי ישמעאל. דאמר ארוסה ילתה ולא נשואה. והכי קאמר ר' אליעזר את אביה ברשות אביה דהיינו ארוסה בשריפה: ואת חמיה. דהיינו נשואה אם מחמיה זינתה בסקילה כבת ישראל ומכל אדם בחנק ששנה את אביה בשריפה כיון שהיא בסקילה ומשני סירכא נקט סירכיה בישראל דנשואה לא יצתה מן הכלל: **לעולם כר"ש**. דאמר שריפה

חמורה הלכך על כרחיך ארוסה ילתה לשריפה ובנשוחה קסבר רבי אליעזר הואיל ובישראל קלה מאד דבחנק דיי לך אם תחמיר על בת כהן לדונה בסקילה דסלקא חד דרגא דלר"ש כך סדרן שריפה סקילה חנק והרג ואת אביה ואת חמיה דקאמר רשות נינהו: הא אידי ואידי ר"ש בשריפה קאמר. ועל כרחיך לא מלית למימר ר' אליעזר בהא פליג עליה דמהיכא תיתי אי לית ליה בנין אב תורה אור השלם דר׳ ישמעאל על כרחיך כיון דשריפה חמורה וקרא בת כהן סתמא כתיב שתיהן במשמע ואי אית ליה בנין אב דבארוסה הכתוב מדבר נשואה על כרחיך לא יצתה מכלל נשואה בת ישראל ומי הוליאה לסקילה אם החמיר הכתוב בארוסה בת כהן מבת ישראל שכן היא חמורה תחמיר בנשוחה שהיח קלה: חיפוך. חידי ואידי רשות והאי דקאמר את אביה ולא נקט לשון ארוסה ולשון נשואה סירכא נקט אמילמיה דתנא קמא סריך דחיירי בלישנא דקרא: הלכתא למשיחה. הלכה זו כשיבחו ימות המשיח אלטריך לנו שישובו ד' מיתות בית דין למקומן: הכי קאמינא הלכה למה לי סוגיה דשמעתה הלכה קחמר. בתמיה. מי שייך למימר הלכה בכי האי מחלוקת שאין בין רבין לרבינא לא חיוב ולא פטור ולא חילוק מיתה דתרוייהו מפרשי נשואה בשריפה ארוסה בסקילה ובתיקון לשון הברייתא פליגי מר מתקן לה ללישנא דלא הלכתא למשיחא הרי אלטריך לאפוכה ומר מפיך לה משום דוחקא דלישנא ומאי הלכה איכא למימר בסוגיא דשמעתא אחרי שאין אנו למידין ממנה כלום כשיבא המשיח ויחיה המתים נשאל את רבי אליעזר באיזה לשון אמרה: מות יומת הנואף והנואפת. כל מיתה סתם חנק [לקמן נב.]: הכל היו בכלל הנואף והנואפת. נשוחות וחרוסות כהנת וישרחלית: הוליא הכתוב. מכלל זה את ארוסה לסקילה כדכתיב (דברים כב) והוליאו את הנערה והוליאוי כתוב אחר בת כהן לשריפה וכתב סתם ולמד סתם מן המפורש מה כשהוליא בישראל מכלל חנק ארוסה הוליא ולא נשואה

אף כשהוליא כו": זוממיה. בכלל מיחת בועלה שלא יצא מן הכלל

דכתיב (ויקרא כא) היא ולא בועלה

חוממיה בכלל מיתת בועליהןח דכתיב

כאשר זמם לעשות לאחיו ולא לאחותו

במקום שיש חילוק מיתה בעדותן כגון כאן שחייבו לה שריפה ולו סהילה

האי

ו. ובת איש כהן כי תחל לזווח את אריה היא

ויקרא כא ט ויקרא כא ט אָשֶׁר יִנְאַף אָת. אַשֶּׁת אִישׁ אֲשֶׁר יִנְאַף אֶת אשת רעהו מות יומת :הנאף והנאפת

ויקרא כי ז וְעַשִּׁיתֶם לוֹ בָּאֲשֶׁר. זָמֵם לָעֲשׁוֹת לְאָחִיוּ יָבְעַרְתָּ הָרָע מִקּרְבֶּף: יִבְעַרְתָּ הָרָע

4. וְהוֹצִיאוּ אֶת הַנַּעַרְ אֶל פָתַח בֵּית אָבִיהָ וּסְקָלוּהָ אַנְשֵׁי עִירָהּ בְּאָבְנִיִם יַבְּיָבֶּ וְמֵתָה כִּי עֲשְׁתָה נְבָלָה בִּישְׂרָאַל לִוְנוֹת בֵּית אָבִיהָ וּבָעַרָתָּ אָבִיהָ וּבָעַרָתָּ מְקְרְבֶּף: דברים כב כא מִקְרְבָּף: קִרִשִּׁים יִהְיוּ 5. קְרִשִׁים יִהְיוּ לֵאלֹהַיהֶם וְלֹא יְחַלְּלוּ מקרבֶּך: שֶׁם אֱלֹהֵיהֶם כִּי אֶת אִשֵּׁי יִי לָחֶם אֱלֹהֵיהֶם הַם מקריבם והיו קדש:

מוסף רש"י

קבע לנו הלכה הצריכה לנו לימות המשיח כשיבנה בית המקדש ועכשיו לא הוצרכנו לה (זבחים מה.). לאחיו ולא לאחותו. כל היכל ולא לאחותו. כל היכא דבעדותן מחייבין איש ואשה ודינן חלוק כי הכא, לו הוקשו (לקמן צ.) ולא כאשר זמם לעשות לאחוחו, אבל בכל שאר מיתות השוה בכנ שנור נייטונו יטסוים הכחוב אשה לאיש וזוממי אשה נהרגין כזוממי איש, כגון שהעידוה שהרגה את הנפש, שחללה את השבת, נהרגין במיחתה, שלא מיעט כאן אחותו אלא במקום שיש לקיים בהן הזמה במיחת . (דברים יט יט).